

Túlérétt-e a Fidesz-narancs?

Helykeresés és népszerűség

Két héttel ezelőtt a legnagyobb liberális párt, az SZDSZ tartotta kongresszusát, e hét végén pedig a Fidesz ülésezett. Munkatársunk, Szörényi Péter még a szegedi nagy találkozójuk előtt kérdezte narancsüggyekben Kövér Lászlót.

– Egy ismert párt ismert vezetője legutóbb azt nyilatkozta, hogy szinte valamennyi parlamenti párt saját magát keresi, identitása után kutat. Így van ez a Fidesznel is?

– Azt hiszem, igen. De ebben én nem látok semmi meglepőt. A mai magyar pártstruktúra meglehetősen esetlegesen alakult ki. Ahhoz, hogy kiforrja magát, és hogy ezek a pártok megtalálják a maguk helyét – ráadásul a maguk bázisát –, ahhoz meglehetősen hosszú idő kell. Szerintem ezt a választási ciklust mindenképpen el fogja emészteni ez a helykeresés.

A konfliktus gyökerei

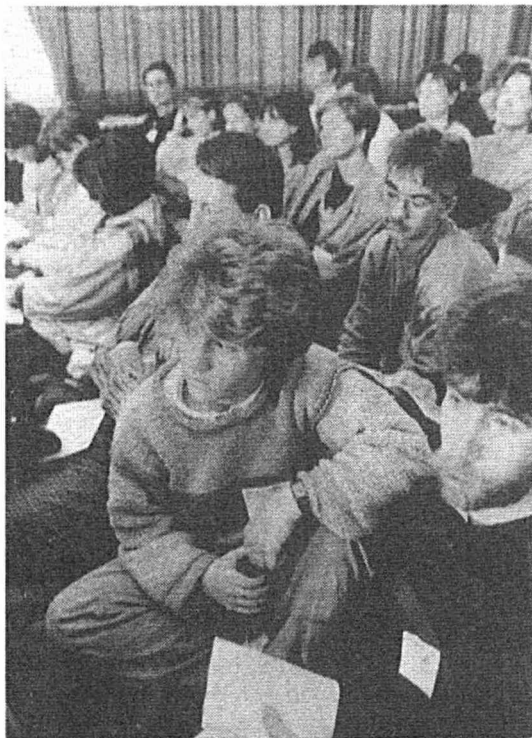
– Ehhez a helykereséshez tartozik az is, hogy a helyhatósági választások után némileg összerúgták a port az egyértelmű – vagy egyértelműnek látszó – szövetségessel?

– Nem, mert ez a helykeresés nem most indul meg, és az SZDSZ-szel való viszonyunk sem értelmezhető pusztán azokból a konfliktusokból, amelyek most itt feltörték. Sőt, azt is mondhatnám, hogy ezek a konfliktusok valójában túlságosan jelentéktelenek ahhoz, hogy bármit is magyarázhassanak. Ez a konfliktus – azt gondolom – benne rejtett a két szervezet pusztá létében. Persze egy párttól való megkülönböztetés, különállás vagy távolságtartás önmagában még nem jelent feltétlenül pozitív önazonosságot. E tekintetben jogosak azok a kritikák, amelyek a Fideszt az elmúlt hetekben érték, de úgy érzem, hogy ez ennyiben ki is merül.

– Tehát ön nem tart attól, hogy ilyesfajta nézetkülönbségek miatt a Fidesz esetleg veszít a népszerűségéből?

– De, ez a veszély fennáll. Fennáll, hogy a Fidesz emiatt – különösen az úgynevezett közvélemény-formáló értelmiség szemében – veszít a népszerűségéből. Azt gondolom azonban, vagy be tudjuk bizonyítani, a mi liberalizmusunk is van olyan liberalizmus, mint bárki másé ebben az országban, vagy pedig e nélkül a konfliktus nélkül is előbb-utóbb a jelentéktelenségbe süllyedt volna ez a szervezet.

– Akkor, ha jól értem, nem sajnálja az elmúlt egy-két hónap vitáit?

Küldötték a szegedi kongresszusra

– Eltekintve a hangnemtől, amelyet velünk szemben megütöttek, kifejezetten hasznosnak tartom őket.

– Mennyire erős manapság a Fidesz? Kérdezem ezt már csak azért is, mert hallottam olyan véleményt, miszerint a helyhatósági választások során megérlelődött narancsból szinte minden cseppet kökemény politizálásra akarnak kisajtolni. Szinte már az etikusság határát súrolva – legalábbis ahogy a közvélemény látja.

– Nem tudom, hogy látja a közvélemény.

Kellenek a pozíciók

– Szerintem a közvélemény úgy látja, hogy a Fidesz belement egy olyan, az embereket néha bántó pragmatikus elvi politikába, amely tulajdonképpen nem nagyon illene hozzá. Legalábbis az eddigi image szempontjából. Valahogy eltűnt a könnyedség, a lazaság.

– Ezt én nem tudom, én erről nem olvastam közvélemény-kutatási adatokat. Ha pedig az újságírók közvéleményére gondol, akkor nem tudok vitatkozni ezzel a megállapításával. Ugyanakkor a mi megállapításainknál mindig két fél volt jelen. Tudomásom szerint rajtunk kívül ott volt az is, akitől – úgymond – „pozíciókat vettünk el”. Nyilvánvalóan képtelen feltevés, hogy egy 22 tagú frakció egy kilencvenvalahány tagú frakciótól mindent el tud venni, amit csak akar, a másik akarata és beleegyezése nélkül. Másrészt nem arról van szó, hogy ki akartunk volna csavarni minden cseppet ebből a túlérétt vagy megérett narancsból, hanem arról: ahhoz, hogy a Fidesz valóban egyenrangú partnere legyen a többi pártnak – és itt elsősorban a nagy pártokra gondolok, az MDF-re, illetve az SZDSZ-re –, ahhoz igenis kellenek olyan pozíciók és funkciók (ha másért nem, az információk begyűjtése szempontjából), amelyek mindezt egyáltalán lehetővé teszik, megalapozzák. Az erre való törekvés, véleményem szerint, teljesen természetes. Mi a parlament munkájának megkezdése előtt összeülő hatpárti egyeztető tárgyaláson is ezt az álláspontunkat képviseltük, de ott – sajnálatos módon – a szabad demokraták és az MDF koalíciójával szemben alulmaradtunk egy ilyen típusú vitában. Most tehát tulajdonképpen nincsen másról szó, mint hibánk korrigálásáról.

– A Fidesz nem próbál nagyobbakat mutatni annál, mint amekkora valójában?

– Pusztán az a tény, hogy a helyhatósági választás úgy zajlott le, ahogy lezajlott, felborít mindenfajta számítást. Ma Magyarországon nem lehet megítélni, hogy melyik párt tekinthető nagy pártnak, és melyik kis pártnak.

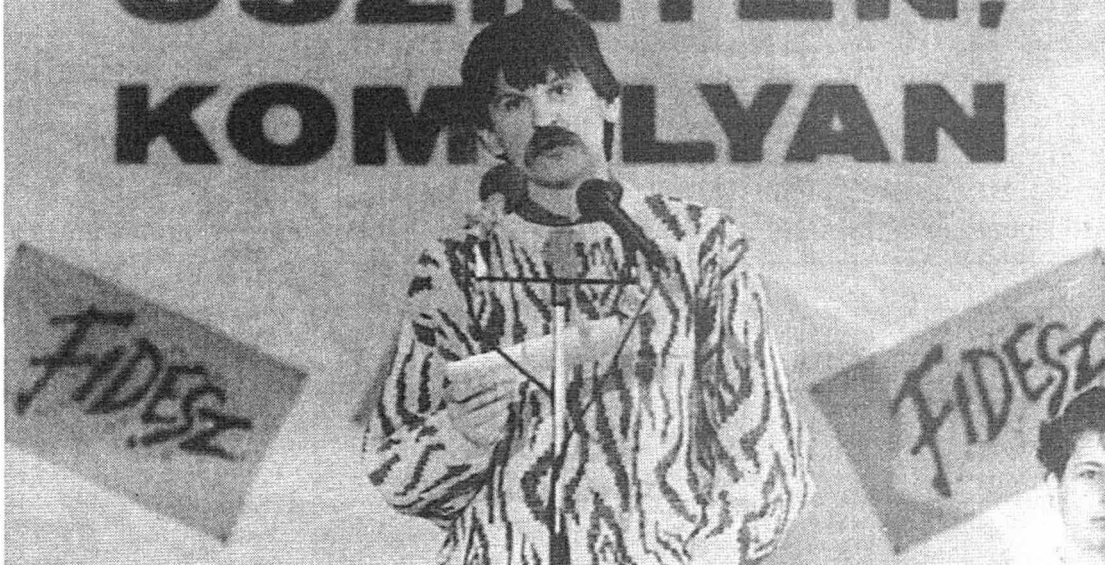
– Vagyis a Fidesz akkora pártnak tekinti magát, mint, mondjuk, az SZDSZ, a Kisgazdapárt vagy az MDF?

– Jelen pillanatban nagyobb és befolyásosabb pártnak tekinthetjük a Fideszt, mint amilyen a Kisgazdapárt. Nem tekinthetjük viszont nagyobb és befolyásosabb pártnak, mint amilyen az SZDSZ és az MDF. Csúpn azt akartam mondani, hogy azok a körülmények, amelyek ezeket a választásokat meghatározzák, olyan mértékben és olyan gyorsan változnak, illetve változhatnak, hogy igenis azt gondolom, úgy kell viselkednünk, mintha a jelenlegi helyzet jövőre is így maradna, illetve jövőre a javunkra változna. Az országgyűlési kampány is azt eredményezte, hogy megszorodtak a csoportjaink, felduzzadt a tagszármunk.

– Ez jó a Fidesz számára? Azért kérdezem ezt, hiszen a Fidesz itt, Magyarországon a lengyel Narancs-mozgalom szellemi örökből indult, amelyik viszont nem egy ilyen nagy tömegű mozgalom.

– Én azt gondolom, hogy mindenképpen jó. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy nekünk 15 ezer hadra fogható és kiválóan felkészült tagunk van, hanem csúpn azt, hogy mindenképpen megnőtt a merítési bázis.

ÖSZINTÉN, KOMOLYAN

Kóvér László: „Politikai konfliktusok valójában nem léteznek a Fideszben”

– Mennyire marad mozgalmi, narancs jellegű a Fidesz, és mennyire válik egy komoly, szinte már machiavellisztikus politikai párttá?

– Politikai konfliktusok valójában nem léteznek a Fideszben. Ezek a kérdések, amikről itt, a szervezetben belül vita folyik, kvázipolitikai vagy álpolitikai kérdések.

– Budapesti szinten azért komoly nézetkülönbségek alakultak ki, hiszen két szárny

is verseng a budapesti Fideszen belül: a bázisdemokrácia talaján álló politikus fiatalok, illetve azok, akik kökemény politikát próbálnak formálni, igazi politikai párttá kívánnak válni.

– Én azt gondolom, ha elfogadtuk, hogy indulunk az országgyűlési választásokon, elfogadtuk, hogy ezáltal a Fidesz megindult a párttá válás útján. Akkor viszont annak, aki

a bázisdemokráciához kíván visszatérni – illetve ahhoz kíván ragaszkodni –, legalább egyetlen élő, működőképes példát kellene mutatnia, amely működik a világban, és azt példázza, hogyan tud megmaradni egy szervezet egyszerűen ilyennek is meg olyanak is. Másrészt ezek a viták nem igazán politikai viták.

Kizárások? Kilépések!

– Hatalmi harcok inkább?

– Hatalmi harcoknak azért nem merném nevezni őket, mert a tömegkommunikáción keresztül túlságosan nagy jelentőséget kapott az az ügy, aminek a szervezetben belül sokkal kisebb a hatása, mint ahogyan az kifelé látszik.

– Itt arról van szó, hogy a budapesti szervezetben belül két csoport kölcsönösen nem ismeri el egymást.

– Így van. De valószínű, hogy a kongresszuson ki fog derülni, milyenek a tényleges erőviszonyok, és amennyiben nem tudunk megegyezésre jutni – illetve nem tudunk a többség által elfogadott döntésekben megnyugodni –, akkor ki kell mondanunk azt, hogy kicsi ez a szervezet kettőnknek.

– Kizárások lesznek?

– Nem, azt hiszem, nem lesznek kizárások. Én legalábbis semmi esetre sem szeretnék ilyet. Mindenkinek el kell dönteni, hajlandó-e annak ellenére, hogy a szervezetben belül kisebbségi véleményt képvisel, tiszteletben tartani a szervezet alapvető érdekeit, vagy pedig átigazol inkább a másik kedvenc szervezetébe.